

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 15 listopada 1995 r.

w sprawie programów specjalnych przeciwdziałania bezrobociu.

Na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Organy zatrudnienia inicjują oraz podejmują działania w celu promocji zatrudnienia osób zakwalifikowanych do grup ryzyka, o których mowa w ust. 2,

zwane dalej „programami specjalnymi”.

2. Programem specjalnym mogą być objęci bezrobotni oraz pracownicy będący w okresie wypowiedzenia stosunku pracy (stosunku służbowego) z przyczyn dotyczących zakładu pracy, którzy są szczególnie zagrożeni długotrwałym bezrobociem oraz jego skutkami, zwani dalej „grupami ryzyka”, a w szczególności osoby:

- 1) pozostające bez pracy ponad 12 miesięcy,
- 2) samotnie wychowujące dzieci lub których współmałżonek jest również bezrobotnym,
- 3) bez zawodu lub o niskich kwalifikacjach zawodowych,
- 4) pozostające bez pracy w wyniku likwidacji państwowego przedsiębiorstwa gospodarki rolnej,
- 5) będące absolwentami,
- 6) zwolnione z zakładów karnych,
- 7) zwolnione po odbyciu zasadniczej lub zastępczej służby wojskowej albo zwolnione z zawodowej służby wojskowej w wyniku restrukturyzacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Programy specjalne mogą być realizowane przy współudziale:

- 1) organów administracji rządowej,
- 2) organów samorządu terytorialnego,
- 3) organizacji związków zawodowych,
- 4) organizacji pracodawców,
- 5) organizacji bezrobotnych,
- 6) innych instytucji i organizacji statutowo zajmujących się problematyką zatrudnienia i przeciwdziałania bezrobociu.

§ 2. 1. Programy specjalne mogą być organizowane jako:

- 1) programy lokalne — na obszarze gminy lub kilku gmin, objętych zakresem działania właściwego rejonowego urzędu pracy,
- 2) programy wojewódzkie — na obszarze całości lub części województwa objętego zakresem działania wojewódzkiego urzędu pracy,
- 3) programy regionalne — na obszarze kilku województw lub ich części, objętych zakresem działania właściwych wojewódzkich urzędów pracy.

2. Z wnioskiem o wyrażenie zgody na realizację programu specjalnego mogą występować:

- 1) kierownik właściwego rejonowego urzędu pracy — w przypadku programu lokalnego,
- 2) dyrektor właściwego wojewódzkiego urzędu pracy — w przypadku programu wojewódzkiego,
- 3) dyrektorzy właściwych wojewódzkich urzędów pracy — w przypadku programu regionalnego, zwani dalej „wnioskodawcami”.

3. Organy, organizacje i instytucje, o których mowa w § 1 ust. 3, mogą występować do wnioskodawców z propozycjami dotyczącymi programu specjalnego.

§ 3. 1. Wniosek o wyrażenie zgody na realizację programu specjalnego przedkładany jest:

- 1) dyrektorowi właściwego wojewódzkiego urzędu pracy — w przypadku programów lokalnych,
- 2) Prezesowi Krajowego Urzędu Pracy — w przypadku programów wojewódzkich i regionalnych.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

- 1) nazwę programu,
- 2) charakterystykę uczestników, liczbę i kryteria ich doboru,
- 3) określenie obszaru, na którym program będzie realizowany,
- 4) uzasadnienie potrzeby realizacji programu,
- 5) opis przedsięwzięć i przewidywane efekty,
- 6) wykaz realizatorów oraz zakres i warunki ich uczestnictwa w programie,
- 7) terminy realizacji programu, jego etapów i osiągnięcia zamierzonych efektów,
- 8) źródła finansowania programu, w tym szczegółową kalkulację wydatków przewidzianych do finansowania z Funduszu Pracy,
- 9) terminy przedkładania okresowych informacji o przebiegu realizacji programu oraz sprawozdania zawierającego także rozliczenie zamierzonych i faktycznych efektów, i poniesionych kosztów,
- 10) opinie właściwych rejonowych i wojewódzkich rad zatrudnienia.

3. Wyodrębnienia grupy ryzyka objętej programem specjalnym dokonuje wnioskodawca tego programu na podstawie:

- 1) okresowych analiz poziomu i struktury bezrobocia na lokalnych rynkach pracy,
- 2) wyników przeprowadzonych badań i analiz na rynku pracy,
- 3) analiz i informacji ośrodków pomocy społecznej oraz innych organizacji i instytucji, dotyczących sytuacji materialnej bezrobotnych i ich rodzin,
- 4) lokalnych i wojewódzkich programów rozwoju społeczno-gospodarczego.

§ 4. 1. Prezes Krajowego Urzędu Pracy lub odpowiednio dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy powiadamiają wnioskodawcę na piśmie w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w § 3 ust. 1, o:

- 1) wyrażeniu zgody na realizację programu specjalnego,
- 2) niewyrażeniu zgody na realizację programu specjalnego, podając uzasadnienie.

2. Prezes Krajowego Urzędu Pracy, wyrażając zgodę na realizację programu regionalnego, wyznacza jednocześnie dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy koordynującego realizację tego programu.

3. Dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy, który wyraził zgodę na realizację programu lokalnego, przesyła do Krajowego Urzędu Pracy kopię pisma zawiadamiającego wnioskodawcę tego programu o wyrażeniu zgody wraz z kopią wniosku o jego realizację.

4. Krajowy Urząd Pracy prowadzi rejestr lokalnych, wojewódzkich i regionalnych programów specjalnych, na które wyrażona została zgoda.

§ 5. 1. W ramach programu specjalnego mogą być podejmowane, realizowane i finansowane lub dofinansowane z Funduszu Pracy następujące przedsięwzięcia:

- 1) inspirowanie zatrudnienia osób objętych programem specjalnym poprzez:

- a) refundowanie pracodawcy przez okres do 12 miesięcy za zatrudnione osoby, na zasadach i w wysokości określonych w uprzednio zawartej umowie, składek na ubezpieczenie społeczne ustalonych od podstawy wymiaru, nie wyższej jednak niż przeciętne wynagrodzenie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 1), zwane dalej „przeciętnym wynagrodzeniem”,

- b) przyznanie pracodawcy jednorazowej kwoty w wysokości określonej w uprzednio zawartej umowie, nie wyższej jednak niż 4-krotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia, po okresie zatrudnienia skierowanej osoby nie posiadającej zawodu, trwającego co najmniej 9 miesięcy,

- c) zrefundowanie pracodawcy niezbędnych kosztów szkolenia, na zasadach i w wysokości określonych w uprzednio zawartej umowie, w kwocie nie przekraczającej jednak 2-krotnego przeciętnego wynagrodzenia, pod warunkiem zatrudnienia skierowanej osoby bez zawodu przez okres co najmniej 9 miesięcy lub dalszego zatrudnienia przez okres co najmniej 12 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy pracownika szkolonego w okresie wypowiedzenia, na in-

nym stanowisku zgodnym z kierunkiem przeprowadzonego szkolenia,

- d) udzielenie pożyczki na utworzenie przez pracodawcę dla skierowanej osoby dodatkowego miejsca pracy; oprocentowanie tej pożyczki może być o połowę niższe od obowiązującego przy udzielaniu pożyczek na utworzenie dodatkowych miejsc pracy dla bezrobotnych nie objętych programem specjalnym, pod warunkiem zatrudnienia skierowanej osoby co najmniej przez 24 miesiące,

- 2) wspieranie działalności gospodarczej podejmowanej przez osoby objęte programem specjalnym poprzez:

- a) szkolenie i doradztwo dla osób zamierzających podjąć taką działalność, na zasadach przewidzianych dla szkoleń bezrobotnych,

- b) przyznanie osobie podejmującej działalność gospodarczą, jeżeli działalność ta podjęta została bez uzyskania pożyczki z Funduszu Pracy, kwoty stanowiącej iloczyn zasiłku wypłaconego tej osobie za ostatni miesiąc i liczby miesięcy, jaka pozostałaby do wyczerpania okresu pobierania zasiłku w przypadku niepodjęcia działalności gospodarczej, nie wyższej jednak od 3-krotnej wysokości zasiłku wypłaconego za ostatni miesiąc; kwotę powyższą wypłaca się po dniu rozpoczęcia działalności gospodarczej,

- 3) wspieranie:

- a) instytucji wspomagających rozwój przedsiębiorczości, w których prowadzić będą działalność gospodarczą osoby zakwalifikowane do grup ryzyka,

- b) ośrodków doradztwa i innych instytucji, przyczyniających się do aktywizacji bezrobotnych z grup ryzyka.

2. Wobec osób objętych programem specjalnym mogą być stosowane inne niż określone w ust. 1 działania i przedsięwzięcia w zakresie i na zasadach przewidzianych w przepisach o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu.

§ 6. 1. Programy specjalne finansowane są ze środków Funduszu Pracy, a także mogą być finansowane ze środków przeznaczonych na ich realizację przez organy, organizacje i instytucje współdziałające.

2. Kwota środków Funduszu Pracy, przeznaczonych na finansowanie w roku kalendarzowym programów specjalnych, nie może przekroczyć 10% środków przewidzianych w planie finansowym Funduszu Pracy na finansowanie zadań określonych w art. 57 ust. 1 pkt 2—5 i 7 ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu.

3. Przeznaczenie środków Funduszu Pracy na realizację, w ramach programów specjalnych, przedsięwzięć, o których mowa w § 5 ust. 1 pkt 3, następuje za zgodą Prezesa Krajowego Urzędu Pracy, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Zatrudnienia.

§ 7. 1. Kierownik rejonowego urzędu pracy na obszarze objętym zakresem jego działania, na którym realizowane są programy specjalne, przekazuje dyrektorowi wojewódzkiego urzędu pracy, w terminach wskazanych we wniosku, okresowe informacje o przebiegu realizacji programu, zawierające także rozliczenie zamierzonych i uzyskanych faktycznych efektów oraz poniesionych kosztów.

2. Informacje, sprawozdanie i rozliczenie, o których mowa w ust. 1, dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy, wraz z własną oceną i wnioskami, przekazuje Prezesowi Krajowego Urzędu Pracy.

3. Dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy w przypadku programów lokalnych oraz Prezes Krajowego Urzędu Pracy w przypadku programów lokalnych, wojewódzkich i regionalnych mogą polecić dokonanie zmian w sposobie i zakresie realizacji programu, a także wstrzymanie lub zaniechanie dalszej jego realizacji, jeżeli założone cele i efekty nie są osiągnięte.

4. Prezes Krajowego Urzędu Pracy dokonuje półrocznych analiz realizowanych programów specjalnych i ich efektów oraz przekazuje dyrektorom wojewódzkich urzędów pracy wynikające z tych analiz wnioski i zalecenia.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *L. Miller*